

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Henry i Marguerite

L'altra tarda em va caure a les mans un llibre apassionant. Bé, potser seria més exacte consignar que va estar la presa capturada després d'una cacera sistemàtica i pacient. I és que sovint me'n vaig de safari bibliòfil per les poques llibreries –no arriben ni a vint, tot incloent-hi *caprabos*, *carrefours* i altres centres comercials– que encara ens queden a Lleida. Algun dia caldrà que en parléssim de l'assumpte i de quines són les polítiques de les diferents administracions públiques per tal de protegir aquestes espècies comercials que, com les balenes, es troben en vies d'extinció. Proposaria per al proper Encontre de Creadors primaveral i el Josep Vallverdú tardoral un raconet per a tractar el tema. Si?

El llibre en qüestió és *La bestia en la jungla*,

publicat per Arena Libros en la seva col·lecció *Libros del último hombre*. Són 107 pàgines al preu de 9'75 euros, segons traducció al castellà de Vito Úbeda, Lidia Muro i Darío Villanueva. Una ganga si establim allò que se'n diu la relació qualitat-preu. I per què? Es tracta d'un llibre que, en realitat, en són dos. Primer, el relat que dona títol al volum, *La bestia en la jungla*, és original d'**Henry James**. En segon lloc, l'adaptació teatral que del text en va fer la **Marguerite Duras**. I de què va el llibre? Ni més ni menys que del temps que s'escola imparabile, i del sentiment de l'amor que precisa tant de la generositat com el blat de l'aigua, i de l'egoisme desfermat que malmet no poques il·lusions, i del narcisisme estúpid que s'emmi-ralla en dolls aviat fètidis. *La bestia en la jungla*

és una sobirana reflexió sobre tot això i encara més. I si reflexionar és com estudiar un mapa abans d'un viatge, el croquis que ens proposen l'escriptor nord-americà nacionalitzat anglès, l'Henry James, i la indoxinesa escriptora nacionalitzada francesa, la Marguerite Duras, és una autèntica bomba de rellotgeria afectiva que riu-te'n tu del mapa de l'Illa del Tresor! L'un i l'altra, estrangers com pertoca per poder distanciar-se en profunditat d'allò que és comú en una societat d'acollida, prenen posicions davant el fet d'estimar.

I si **Henry** és més hermètic, d'acord amb la seva estratègia narrativa d'home que escriu, és a dir, dosificant emocions, la **Marguerite** va directa al moll del sentiment, i dona pràctica, és punyent i incisiva, desvetllant els greuges espectaculars en tota relació entre homes i dones. És que, com molt bé va sentenciar el mestre **Montaigne**, hi ha derrotes molt més triomfals que no pas la victòria.